

endogsaa af en anden Person, hvorfor fkulde det faa være ham til Hinder, naar han faar et Tilfud af Kommunens Kasse famtidigt med, at han faar det frivilligt gjennem det fri Fattigvæfen. Vi kunne jo paa en Maade kalde det baade frit og tvungent, det er forfaavidt tvungent, fom det er tvungent ud af Beboernes Lomme, men forfaavidt det frivilligt gives af Kommunens Bestyrelfe, faar det atter et frivilligt Præg, og faa kan det ikke længere kaldes en aldeles tvungen Underftøttelse. Jeg haaber derfor, at dette Tilfud fra Kommunens Kasse fremdeles kan vedblive at tilflyde de Fattiges Kasse, ja, ikke alene, at der ikke for Fremtiden burde behøves Amtsraadets Bevilling for et faadant Tilfud, men at ogsaa Kommunens Bestyrelfe felfo kan bevilge det, ja maafte endogsaa blive forpligtet til at yde det af fomme Støttelse fom det Bidrag, der gives frivilligt til de Fattiges Kasse. Svad der derimod under ferdeles haarde Vilkaar, f. Ex. Misvæxt og Dyrtid yderligere kunde gjøres fornødent for at opretholde den Del af de Fattige, fom man nødig vilde have fkulde gaa ind under det tvungne Fattigvæfen, for faadant yderligere Tilfud, var det maafte rimeligt, at Amtsraadets Bevilling behøvedes. Ved Siden af et faadant Tilfud til de Fattiges Kasse var det onfkeligt, om der uillige ad Lovgivningsveien kunde fikkres den bedre Indkomfter, end den nu har. Der er allerede af det erede Medlem for Hifted Amts 4de Valgkreds (Schjørring) gjort Hentydning til, at Brændevinsfkatten, fom tilflyder Staten, paffende kunde flyde ind i de Fattiges Kasse. Jeg vil hertil knytte et Tillæg i fomme Retning, nemlig at den Del, fom af Brændevinsafgiften tilflyder Kommunen, gaar ind i de Fattiges Kasse. Det er en Indtægt, fom Kommunens Kasse i de senere Aar har faaet uden nogen fom helft Udgift for Kommunens Beboere; at de fkulde affe den til de værdige Trængende i Kommunen, vilde jeg ikke finde upaffende. Naar Kommunens Kasse fik disfe to Indtægter til dem, den allerede har, og det faa blev lagt i Kommunens Haand hovedfagelig felfo at ordne denne Sag — for det er dette, hvorom det gjælder, naar vi fkulde have Kommunens Beboere med — faa fkulde vi lade dem hver paa fit Sted, hver i fin Kommune, ordne fig faa vidt muligt frit, og da fkulde vi nok fe, at de med en hel anden Interesse ville omfatte denne Sag. Naar man først faar de Midler, fom ere lovbestemte, er der Noget at virke med, og faa kan det blive til Noget, naar Kommunen felfo faar Interesse for Sagen. Hvor vidt imidlertid den høitærede Indenrigsminister vil være tilhjelplig til at give Kommunerne en faadan Frihed, vide vi endnu ikke, men det bedste Haab i faa Henseende kan jeg ikke have, naar jeg fer hen til § 33 i Lovudkastet. I denne Paragraf bestemmes det, at Fattigbestyrelfen paa Landet er underkastet Tilfyn af Amtsraadet med Hensyn til

Forsørgelses- og Arbeidsanstalternes Benyttelse o. f. v., og at Tilfynet kan udøves af en Tilfynsmand paa Amtsraadets Begne og paa dets Bekostning. Jeg tror ikke, at det er heldigt, naar vi fkulde til at gaa over til en Omordning af vort Fattigvæfen, da at have en faa simpel Mening om de kommunale Bestyrelfer, at de behøve et faadant Tilfyn. Det vil være i deres egen Interesse at indrette Forholdet faa godt fom muligt. Der er en anden Klasse af Medborgere, fom trænge mere til et haardt Tilfyn i faa Henseende, og det er de Husarme. Det er ofte Tilfældet, at faadanne Familier, fom faae en lille Underftøttelse af Kommunen, have et daarligt Hjem. Sa, mange Familier, fom flet ingen Underftøttelse faae, bo i yderft daarlige og ufunde Boliger; disfe Familier trænge ulige haardere til Tilfyn og Hjælp i faa Henseende, i Fald det kunde overkommes. Men at Kommunalbestyrelfen, der dog fkulde være valgt ud af Kommunens bedste Mænd, ikke fkulde sørge for, at de Fattige have en nogenlunde hyggelig, fund og luftig Bolig, derom er vift ingen Tvivl, og jeg frygter for, at naar den høitærede Indenrigsminister ikke tør betro Kommunens Beboere faa meget, tør han heller ikke betro Kommunen felfo at ordne fit frie Fattigvæfen. Det er altsaa mit Onfke, at Loven om fri Fattigunderftøttelse maa fattes foran i Fattigloven, for at vife Befolkningen den Vej, ad hvilken vort Fattigvæfen bør udvilde fig. Derfor fkulde vi tillægge det frie Fattigvæfen faa stor Betydning fom mulig og give det alle de Indkomfter, fom vi overensftemmende med de gjældende Love, og navnlig overensftemmende med Grundlovens § 84, kunne tillægge det. Derhos bør Kommunerne, faaledes fom det allerede gjentagne Gange er bemærket, have en udstrakt Frihed i denne Sag. — Svad angaar de enkelte Paragrafer i Lovforlaget, da ere de væsentligfte af dem gennemgaaede. Med Hensyn til § 12 kan jeg være enig med dem, der bestemt modfætte fig, at Børn fkulde have mindfte Forpligtelse lige overfor deres Forældre. Det vil i mange Tilfælde kunne hindre Forbindelser, fom Børnene ellers kunde komme ind i, naar det vides, at de bæere et faadant Anfvar med fig til deres fattige Forældres Forsørgelse. Hvorvidt man kunde udfrække Forældrenes Forpligtelse overfor Børnene for Exempel til disfes 25 Aar, for faa vidt de ere ugifte og ikke i felfftændig Stilling, tør jeg ikke nu udtale nogen afgjørende Mening om; men faameget er vift, at Forældrene ere Børnene nærmere end Kommunen er det, og maafte de felfo kunne have nogen Skyld i, at deres Børn ere komne faaledes paa Ufveie, at de ved egen Brøde falde det Offentlige til Byrde. Svad Siden for at vinde Forsørgelsesret angaar, da maa jeg bestemt holde paa de 5 Aar. Jeg kan ikke tiltræde, hvad der blev anført af min erede Sidsmand til venstre (Schjørring) til Fordel for Kjøbftæderne, idet jeg er overbevist om, at disfe tiltage